

Uw arts heeft u verwezen naar de polikliniek van de allergoloog-immunoloog omdat u mogelijk klachten heeft gekregen als het gevolg van medicatiegebruik. In deze folder leest u meer over de verschillende oorzaken van reacties op geneesmiddelen.

Welke soorten van geneesmiddelenovergevoeligheid zijn er?

Een geneesmiddel slik je om beter van te worden. Helaas heeft een medicijn niet altijd alleen maar goede effecten. Soms krijgen patiënten ook klachten na het slikken van medicijnen. Als een patiënt een nadelig effect als gevolg van het gebruik van medicatie ondervindt, dan kan dat een veelheid aan oorzaken hebben.

De nadelige effecten die kunnen optreden worden onderverdeeld in twee belangrijke typen: type A en type B. Een type A reactie betreft een reactie die het gevolg is van bijwerking van het medicijn. Het lukt helaas niet altijd om een medicijn zo te maken dat het alleen doet waarvoor het bedoeld is. Dit betekent dat een deel van de patiënten die gevoelig zijn voor de bijwerkingen van het medicijn nadelige effecten van dit medicijn ondervindt. Deze bijwerkingen zijn te voorspellen uit de werking van het medicijn en de kans op een nadelig effect neemt toe bij een grotere dosis. Factoren die van invloed zijn op het wel of niet krijgen van een dit soort reacties zijn: de leeftijd, de mate waarin de nier en lever geneesmiddelen kunnen afbreken, het gewicht, en het hebben van bepaalde lichamelijke aandoeningen. Onder type A bijwerkingen vallen de volgende reacties:

- Een overdreven reactie zoals een te lage bloeddruk bij gebruik van bloeddruk verlagende medicijnen of darmbloeding bij gebruik van antistolling.
- Een ongewenste reactie als darmverstopping bij gebruik van morfine of diarree bij antibiotica gebruik.
- Een nadelig effect als gevolg van een interactie tussen twee geneesmiddelen zoals verminderde nierfunctie bij gebruik van plastabletten en lithium (of aspirine).

Een type B-reactie is een reactie die niet te voorspellen is uit de werking. Deze reacties kunnen al bij inname van heel lage hoeveelheden van het medicijn optreden, zijn zeldzamer dan type A reacties en geven in vergelijking met type A reacties vaker ernstiger reacties. Onder type B reacties vallen:

- Idiosyncratische reacties. Dit zijn reacties waarbij de oorzaak van de reactie niet bekend is of wanneer patiënten een aangeboren of verworven stoornis hebben van een enzym dat betrokken is bij de afbraak of omzetting van het medicijn in andere stoffen.
- Een niet allergische overgevoeligheid, vaker intolerantie genoemd. Het meest bekende voorbeeld is een NSAID intolerantie. Patiënten met NSAID intolerantie krijgen galbulten of astma na inname van NSAIDs zoals ibuprofen of diclofenac.

- Allergische reacties op medicatie (zie hieronder).

Welke soorten geneesmiddelenallergieën zijn er?

Bij een allergie voor een geneesmiddel maakt het lichaam afweerstoffen tegen het medicijn of reageren cellen betrokken bij de afweer specifiek met het geneesmiddel. Er bestaan 4 vormen van allergie:

- Type I allergie: hierbij maakt het lichaam zogenaamde allergische antistoffen aan die zorgen voor een heftige reactie op het geneesmiddel. De reactie treedt vaak op binnen een paar minuten en bijna nooit later dan een uur na inname. Typische klachten voor deze reactie zijn galbulten/netelroos, zwellingen, prikkelingen in de mond en keelholte, verstopte neus, loopneus, rode geprikkelde ogen, buikkrampen, misselijkheid, braken en diarree. Anafylaxie is de meest ernstige vorm van allergische reactie; hiervan is sprake als de patiënt dreigt buiten kennis te raken als uiting van daling van de bloeddruk of dreigt te stikken als uiting van zwelling van de keel of slap wordt en heftig braakt.
- Een type II reactie: hierbij maakt het lichaam ook antistoffen aan tegen een medicijn maar van een ander soort dan bij een type I. Medicijnen kunnen zich hechten aan het oppervlak van bijvoorbeeld bloedcellen of aan huidcellen. Het lichaam herkent deze bloedcellen en huidcellen dan als lichaamsvreemd en start een afweerreactie. Als gevolg hiervan kunnen bijvoorbeeld bloedplaatjes worden afgebroken met als gevolg een gestoorde bloedstolling of kan de opperhuid loslaten met als gevolg blaarvorming.
- Een type III reactie: hierbij hechten de antistoffen zich aan medicatie in de bloedbaan en vormen hier zogenaamde complexen mee. Deze complexen kunnen neerslaan in kleine bloedvaten in de nieren, longen en huid en op die manier koorts, gewrichtspijn, en ontstekingsplekken in de huid en bloeditstoringen veroorzaken.
- Een type IV reactie: deze wordt ook wel vertraagd type allergie genoemd. Hierbij richten bepaalde cellen van het afweersysteem zich specifiek tegen het medicijn en veroorzaken ontsteking. Deze reactie komt langzamer op gang dan type I, II en III, meestal pas na een paar dagen en veroorzaakt een groot aantal verschillende huidreacties. De huidreacties kunnen relatief onschuldig zijn, zoals eczeem, maar ook veel ernstiger vormen aannemen, zoals blaarziekten.

Is een reactie op een geneesmiddel gevaarlijk?

De meeste reacties zijn vrij onschuldig. Er zijn echter reacties op geneesmiddelen die heel gevaarlijk en soms levensbedreigend zijn. Een ernstige reactie hoeft niet per se te wijzen op een allergie. Iemand die bepaalde pijnstillers slikt (NSAID's), kan hiervan heel milde klachten krijgen als blauwe plekken omdat dit type pijnstiller niet alleen heel effectief is tegen pijn maar ook een effect heeft op de bloedstolling. De bloeding kan echter ook optreden in de maag en dat kan wel gevaarlijk zijn.

Bekende gevaarlijke allergische reacties zijn de acute shockreacties op bijvoorbeeld antibiotica. Hierbij kunnen klachten optreden als galbulten, misselijkheid, braken, ademhalingsproblemen en verlaagde bloeddruk.

Hoe wordt geneesmiddelenallergie onderzocht?

Omdat allergietesten niet altijd mogelijk of zinvol zijn of betrouwbare resultaten opleveren, zal vaak eerst gekeken of er een veilig alternatief is voor het verdachte medicijn. Of en welke allergietesten zinvol zijn, wordt bepaald aan de hand van het verhaal van de patiënt en de informatie van de verwijzende arts. Om tot een goede diagnose te kunnen komen zijn de antwoorden op de volgende vragen van belang:

- Welke medicatie gebruikte u ten tijde van de reactie (ook medicatie die niet door een arts werd voorgeschreven als vitaminetabletten)?
- Welke klachten kreeg u precies en in welke volgorde?
- Hoe snel waren de klachten weer over toen het medicijn werd gestopt?
- Hoeveel tijd zat er tussen het innemen van de medicatie en het begin van de klachten?
- Kreeg u de klachten al bij de eerste keer dat u het medicijn innam of nadat u het al een aantal keren had genomen? Of begonnen de klachten nadat u het middel al een paar dagen had gestopt?
- Had u het geneesmiddel al eens eerder gebruikt?
- Voor welke ziekte of klacht kreeg u het medicijn voorgeschreven? (Het kan namelijk zijn dat niet het medicijn maar de ziekte zelf de reactie heeft veroorzaakt.)
- Lijdt u nog aan andere ziekten?
- Als u huidklachten had, kan een foto heel behulpzaam zijn of een gedetailleerde omschrijving van de arts die de reactie heeft waargenomen!
- Omdat deze gegevens vaak niet verzameld zijn op het moment dat de nadelige reactie plaatsvond, ontbreekt het op het moment dat de patiënt verwezen wordt voor een geneesmiddelenallergie vaak aan de juiste gegevens. Het kan dan erg lastig zijn om de juiste diagnose te stellen.

Huidtesten

Er zijn 3 soorten huidtesten die bij een verdenking op een allergie uitgevoerd kunnen worden:

- De huidpriktest: hierbij wordt een druppel vloeistof met hierin het geneesmiddel op de huid aangebracht. Vervolgens wordt hier met behulp van een naaldje een prikje doorheen gegeven.
- De intracutane huidtest: hierbij wordt het geneesmiddel verdund ingespoten in de huid. Vaak worden achtereenvolgens steeds sterkere concentraties ingespoten.
- De plakproef of epicutane huidtest. Hierbij wordt het medicijn met een speciale pleister op de rug geplakt. Na 2 dagen wordt de pleister verwijderd en wordt gekeken of een reactie is ontstaan. Na 3, 4 en soms 7 dagen wordt opnieuw gekeken.

De huidpriktest en intracutane test zijn vooral geschikt om een type I allergie uit te zoeken, de plakproef wordt gebruikt bij verdenking op een type IV allergie. Voor meer informatie zie de betreffende folders.

Bloedonderzoek

Bij bloedonderzoek wordt gekeken of er allergische antistoffen aantoonbaar zijn specifiek gericht tegen het geneesmiddel. Deze antistof bepaling is alleen zinvol bij verdenking op een type I allergische reactie en is slechts voor een zeer beperkt aantal geneesmiddelen beschikbaar.

Provocatie

Huidtesten en bloedtesten hebben vaak een beperkte betrouwbaarheid. Een negatieve uitslag wil dan ook niet altijd zeggen dat het medicijn veilig is. Ook kunnen huidtesten niet altijd worden gedaan bijvoorbeeld omdat sommige medicijnen altijd een positieve reactie geven wanneer ze in de huid worden ingespoten, dus ook bij degenen die niet allergisch zijn. In het geval van een verdenking op een type A reactie of type II of III allergie hebben huidtesten en bloedtesten geen nut.

Als er toch een sterk vermoeden bestaat op een overgevoeligheid maar de test uitslag is negatief of er kan geen huidtest en/of RAST gedaan worden, dan kan soms een provocatie gedaan worden met het geneesmiddel. Bij deze test wordt in een aantal stappen een toenemende hoeveelheid van het medicijn gegeven. De hoogste dosering is vaak de dosering die ook bij een behandeling wordt gegeven. Omdat een provocatie kan leiden tot klachten wordt dit alleen gedaan onder supervisie van een arts.

Provocaties kunnen lang niet altijd worden gedaan: bijvoorbeeld als het risico op een ernstige reactie tijdens de provocatie groot is, als de tijdsduur tussen begin van inname en optreden van klachten meer dan een dag was, of als het verdachte medicijn een middel is wat bij de narcose wordt gebruikt. Soms wordt er voor gekozen om niet het verdachte medicijn te testen, maar een alternatief uit de zelfde groep waartoe ook het verdachte medicijn behoort, om na te gaan of dit alternatief veilig is.

Ik heb een geneesmiddelallergie. Wat nu?

Als de arts bij u een allergie of een bijwerking heeft vastgesteld, zal in het algemeen het advies zijn dit middel in de toekomst te vermijden. Soms mag u niet alleen medicijn waar u allergisch voor bent niet meer innemen, maar moet u ook alle medicijnen die aan dit middel verwant zijn vermijden. Uw arts zal dit met u bespreken.

Als het medicijn belangrijk voor u is en er zijn geen goede alternatieven, dan kan het medicijn soms toch gegeven worden afhankelijk van de ernst en het type reactie van dit medicijn. Samen met het medicijn worden dan beschermende medicijnen gegeven die een reactie onderdrukken.

Ook kan soms geprobeerd worden u tijdelijk ongevoelig te maken voor het medicijn. Dit wordt desensitisatie genoemd. Bij deze behandeling krijgt u in opklimmende dosering het

middel toegediend, tot u de dosis bereikt die nodig is om uw ziekte te behandelen. Deze behandeling wordt altijd uitgevoerd onder supervisie van een arts.

Als is vastgesteld dat u geen ernstige bijwerking had of een overgevoelighedsreactie, zal de arts met u bespreken of u het middel weer kunt gaan gebruiken en onder welke voorwaarden.

Tips: als bij u een geneesmiddelovergevoeligheid is vastgesteld, geef dit dan door aan uw apotheek en aan al uw behandelend artsen. Draag ook altijd een medisch paspoort bij u of een SOS hanger waarin deze informatie vermeldt staat en neem op vakantie een brief mee in het Engels of de landstaal waarin uw overgevoeligheid vermeld staat.